

Obrazac 3.

FINANCIJSKA AGENCIJA

OIB: 85821130368

Ulica Augusta Cesarca 2, 42000 Varaždin

(adresa nadležne jedinice)

09-12-2020

PREDSTEČAJNE NAGODBE
PRIMANJE I OTPREMA POŠTE

KLASA:

UR. BROJ:

Nadležni trgovački sud Trgovački sud u Varaždinu, Braće Radić 2, Varaždin

Poslovni broj spisa St-231/2020

PRIJAVA TRAŽBINE VJEROVNIKA U PREDSTEČAJNOM POSTUPKU

PODACI O VJEROVNIKU:

Ime i prezime / tvrtka ili naziv

Concetto Rizzo

OIB

01433322210

Adresa / sjedište

Viale Luigi Sturzo 45, 95040 San Cono (CT), Italija

PODACI O DUŽNIKU:

Ime i prezime / tvrtka ili naziv

BOSCAFF d.o.o.

OIB

00432595744

Adresa / sjedište

Maraforska 18A, 42000 Varaždin

PODACI O TRAŽBINI:

Pravna osnova tražbine (npr. ugovor, odluka suda ili drugog tijela, ako je u tijeku sudski postupak oznaku spisa i naznaku suda kod kojeg se postupak vodi)

- Presuda Općinskog suda u Varaždinu, posl.br. P-251/2017 od 30. studenog 2018. godine ispravljena rješenjem istog suda i poslovnog broja od 19. prosinca 2018.g i preinačena presudom Županijskog suda u Šibeniku, posl.br. Gž-117/2019 od 30. lipnja 2020. godine, pravomoćna dana 30. lipnja 2020.g. i ovršna dana 24. kolovoza 2020.g.

Iznos dospjele tražbine 41.840,78 € protuvrijednosti u kunama prema prodajnom tečaju koji objavi devizna burza, odnosno Hrvatska narodna banka i koji vrijedi na dan plaćanja

Glavnica 25.000,00 €

Kamate 16.840,78 €

Iznos tražbine koja dospijeva nakon otvaranja predstečajnog postupka

0,00 (kn) €

Dokaz o postojanju tražbine (npr. račun, izvadak iz poslovnih knjiga)

- Presuda Općinskog suda u Varaždinu, posl.br. P-251/2017 od 30. studenog 2018. godine ispravljena rješenjem istog suda i poslovnog broja od 19. prosinca 2018.g i preinačena presudom Županijskog suda u Šibeniku, posl.br. GŽ-117/2019 od 30. lipnja 2020. godine, pravomoćna dana 30. lipnja 2020.g. i ovršna dana 24. kolovoza 2020.g.

Vjerovnik raspolaže ovršnom ispravom **DA** NE za iznos od 41.840,78 € protuvrijednosti u kunama prema prodajnom tečaju koji objavi devizna burza, odnosno Hrvatska narodna banka i koji vrijedi na dan plaćanja

Naziv ovršne isprave

- Presuda Općinskog suda u Varaždinu, posl.br. P-251/2017 od 30. studenog 2018. godine ispravljena rješenjem istog suda i poslovnog broja od 19. prosinca 2018.g i preinačena presudom Županijskog suda u Šibeniku, posl.br. GŽ-117/2019 od 30. lipnja 2020. godine, pravomoćna dana 30. lipnja 2020.g. i ovršna dana 24. kolovoza 2020.g.

PODACI O RAZLUČNOM PRAVU:

Pravna osnova razlučnog prava

Dio imovine na koji se odnosi razlučno pravo

Iznos tražbine _____ (kn)

Razlučni vjerovnik odriče se prava na odvojeno namirenje ODRIČEM / NE ODRIČEM

Razlučni vjerovnik pristaje da se odgodi namirenje iz predmeta na koji se odnosi njegovo razlučno pravo radi provedbe plana restrukturiranja PRISTAJEM / NE PRISTAJEM

PODACI O IZLUČNOM PRAVU:

Pravna osnova izlučnog prava

Dio imovine na koji se odnosi izlučno pravo

Izlučni vjerovnik pristaje da se izdvoji predmet na koji se odnosi njegovo izlučno pravo radi provedbe plana restrukturiranja PRISTAJEM / NE PRISTAJEM

NAPOMENA: Već u ovom trenutku vjerovnik Concetto Rizzo osporava tražbinu Baroša Ilije navedenu kao razlučno pravo na imovini dužnika u prijedlogu za otvaranje predstečajnog postupka, obzirom je riječ o tražbini koja je u cijelosti fiktivna i uknjižena na nekretnini stečajnog dužnika, kojeg je ova osoba i zakonski zastupnik, sa isključivim ciljem da se osujeti namirenje vjerovnika, odnosno konkretno vjerovnika Concetta Rizza, a što je posebno razvidno iz okolnosti da je Sporazum radi osiguranja novčane tražbine zasnivanjem založnog prava zaključen i uknjižen upravo 28. kolovoza 2020.g. (dakle četiri dana nakon što je dužnik zaprimio drugostupanjsku presudu što je razvidno iz dana nastupa pravomoćnosti iste), te iz okolnosti da je isti i u sudskom postupku u kojemu je donesena presuda na kojoj vjerovnik temelji svoj zahtjev, prilagao očito fiktivne račune obrta u svojem suvlasništvu, sa jednakim ciljem, osujećenja namirenja vjerovnika, koji je ujedno i jedini cilj zbog kojega je stečajni dužnik pokrenuo ovaj predstečajni postupak. Slijedom navedenog, predlaže se da i predstečajni povjerenik izvrši uvid u spis sudskog predmeta koji je vođen pri Općinskom sudu u Varaždinu, posl.br. P-251/2017, radi zauzimanja stajališta o poštenju predstečajnog dužnika, odnosno njegovih odgovornih osoba.

Mjesto i datum

Pula, 3. prosinca 2020. godine

ODVJETNICA
Saša Omeragić
PULA, M. Držića 3

Potpis vjerovnika

CONCETTO RIZZO p.p.

P U N O M O Ć

kojom ovlašćujem(o) odvjetničko društvo Vaić & Dvorničić d.o.o., Križanićeva
5, Rijeka

ODVJETNIČKO DRUŠTVO
VAIĆ & DVORNIČIĆ
d.o.o. RIJEKA

ODVJETNICA
Sasa Omeragić
PULA, M. Držića 3

da me (nas) zastupa u građanskom, parničnom, vanparničnom,
ovršnom, zemljišno-knjižnom postupku, kaznenom predmetu, prekršajnom
postupku, postupku pred trgovačkim sudom, u postupku pred tijelima državne
uprave koji se vodi kod: *FINANCIJSKE AGENCIJE*

radi:

pod poslovnim brojem:

Ovlašćujem(o) odvjetničko društvo Vaić & Dvorničić d.o.o. da me (nas)
zastupa u svim mojim (našim) pravnim poslovima u sudu i izvan suda i kod svih
drugih državnih tijela, te da radi zaštite i ostvarenja mojih (naših) na zakonu
osnovanih prava i interesa poduzima sve pravne radnje i upotrijebi sva u
zakonu predviđena sredstva, a naročito da podnosi tužbe i ostale podneske, da
sklapa poravnania, da daje nasljedne izjave te da prima novac i novčane
vrijednosti i da o tome izdaje potvrde.

Pristajem (o) da ga zamjenjuje

U Rijeci, dne 10.01.2019.g.

CONCETTO RIZZO

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U VARAŽDINU
Braće Radića 2

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Općinski sud u Varaždinu, po sutkinji tog suda mr. sc. Bojani Skenderović, u pravnoj stvari tužitelja Concetto Rizzo iz Italije, Viale Luigi Sturzo N. 45, OIB: 01433322210, zastupanog po punomoćnicima iz Odvjetničkog društva Vaić & Dvorničić d.o.o. iz Rijeke, protiv tuženika trgovačkog društva Boscaff d.o.o. Marofska 18 A, Varaždin, OIB: 00432595744, zastupanog po punomoćniku Marku Benčiću, odvjetniku iz Odvjetničkog društva Porobija i Špoljarić u Varaždinu, radi isplate, nakon zaključene glavne javne rasprave dana 17. listopada 2018. godine u prisutnosti tužitelja, direktora tuženika i punomoćnika parničnih stranaka, te objave presude dana 30. studenog 2018. godine,

presudio je

I/ Nalaže se tuženiku Boscaff d.o.o. Marofska 18 A, Varaždin, OIB: 00432595744, da tužitelju Concetto Rizzo iz Italije, Viale Luigi Sturzo N. 45, OIB: 01433322210, isplati novčani iznos od 25.000,00 EUR (slovima: dvadeset pet tisuća eura) u kunskoj protuvrijednosti po prodajnom tečaju HNB-a na dan isplate sa zakonskim zateznim kamatama koje teku:

- na iznos od 2.000,00 EUR od dana 24. travnja 2006. godine
- na iznos od 2.000,00 EUR od dana 3. svibnja 2014. godine
- na iznos od 2.000,00 EUR od dana 10. svibnja 2014. godine
- na iznos od 19.000,00 EUR od dana 22. svibnja 2014. godine

pa do isplate na račun tužitelja otvoren u Sparkasse Lörrach- Rheinfelden banci, IBAN:DE72683500480101403459, SWIFT:SKLODE66XXX, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena u roku od 15 dana.

II/ Nalaže se tuženiku Boscaff d.o.o. Marofska 18 A, Varaždin, OIB: 00432595744, da tužitelju Concetto Rizzo iz Italije, Viale Luigi Sturzo N. 45, OIB: 01433322210 nadoknadi parnični trošak u iznosu od 26.215,40 kuna (slovima:dvadeset šest tisuća dvjesto petnaest kuna i četrdeset lipa) s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama koje teku od 30. studenog 2018. godine do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

Dana 9. svibnja 2017. godine tužitelj je sudu podnio tužbu radi isplate u kojoj je tvrdio kako mu je tuženik temeljem osnove koja je naknadno otpala (predugovora o prodaji strojeva) u smislu odredbe čl. 1111. i čl. 1115. Zakona o obveznim odnosima dužan vratiti 25.000 Eura sa zakonskim zateznim kamatama. Podnoseći tužbu napomenuo je kako je sukladno čl. 327. Zakona o parničnom postupku voljan da mu tuženik umjesto isplate zatraženog iznosa isporuči uređaje koji su bili predmetom kupoprodaje na adresu u inozemstvu u vlastitom trošku sa uslugom transporta i montaže i stavljanjem u pogon navedenih uređaja najkasnije do 31.12.2017.g. Iznoseći činjeničnu osnovu tužbe tužitelj je pojasnio da je sa tuženikom dana 23. travnja 2014. godine zaključio predugovor o prodaji strojeva za prženje sirove kave od 30 kg marke Vittoria model VT 30, serijski broj 2026 i za pakiranje sa datumarom marke Romano Comunetti serijski broj 159. Sukladno odredbama sklopljenog predugovora, tužitelj je, prema svojim tvrdnjama, na račun tuženika uplatio ukupni iznos od 25.000,00 EUR. Unatoč pozivima tužitelja na isporuku kupljenih uređaja i sklapanje glavnog ugovora, od strane tuženika nije došlo do ispunjenja obveza iz predugovora, niti nakon što je tužitelj ispunio sve svoje ugovorne obveze. Tužitelj je obrazložio da je tuženik najprije opravdavao razloge zbog kojih se ne može javiti, da bi nakon zaprimanja opomene pred tužbu isticao da mu ne bi bili izdani podaci o društvu na koje isporuka ima biti izvršena, a kada mu je tužitelj te podatke poslao, isti je istaknuo navodno potraživanje prema tužitelju sa osnova poslovnog prostora za skladištenje uređaja koji su predmetom kupoprodaje. Tužitelj je naglasio da je predstavnik tuženika u više navrata isticao kako nije problem da strojevi ostanu u posjedu kod tuženika do isporuke kad god ona bila, te da nikada nije potraživao nikakvu naknadu za skladištenje od strane tužitelja. U tužbi se nadalje navodi kako je dokumentacija izrađena i antidatirana od strane tuženika, nevjerodostojna, da su računi fiktivni te da je neprihvatljiva cijena za skladištenje strojeva koja je dogovorena bez znanja tužitelja. S obzirom na iznijete okolnosti tužitelj je izjavio raskid predugovora o kupoprodaji dopisom od 19. travnja 2017. godine. Od trenutka raskida ugovora, prema stajalištu tužitelja, otpala je osnova stjecanja, te stoga tuženik ima tužitelju isplatiti nepripadnu korist u iznosu 25.000,00 EUR.

Dajući odgovor na tužbu tuženik je potvrdio je kako je doista primio određene uplate, ali ne od predlagatelja osiguranja, nego od trećih osoba. Tužitelj, prema stajalištu tuženika, nema pravo od njega tražiti vraćanje stečenog bez osnove sukladno čl. 1111. iz čl. 1115. Zakona o obveznim odnosima, jer tužitelj ništa nije niti dao tuženiku. Plaćanje su izvršile treće osobe. Prema tome, tužiteljeva imovina nije umanjena, niti je iz njegove imovine prešla bilo kakva imovinska korist u imovinu tuženika. Stoga je tuženik istaknuo prigovor nedostatka aktivne legitimacije na strani tužitelja. Pozivao se i na razloge zbog čega strojevi iz predugovora nisu isporučeni, tvrdeći da je za to odgovoran tužitelj, koji nije osnovao pravnu osobu i dobio potrebne dozvole radi zaključenja glavnog ugovora i isporuke strojeva te je ukazao i na okolnost da nije postavio protuzahjev u vidu protutužbe protiv tužitelja zbog čega nalazi irelevantnima navode o potraživanjima iznosa zakupnine na ime skladištenja prodanih strojeva.

U dokaznom postupku sud je pročitao Predugovor o prodaji strojeva na listovima 10-11 spisa, dokumentaciju o uplatama na listovima 12-18 spisa, presliku računa na listovima 19-23 spisa, Ugovor o zakupu poslovnog prostora na listovima 24-27 spisa, izvadak iz obrtnog registra na listu 28 spisa, podatke iz oglasa na listovima 29-31 spisa, izjavu o raskidu na listu 32 spisa, potvrde o uplatama na listovima 47-51 spisa, presliku elektroničke pošte na listu 52 spisa, ugovor o zakupu poslovnog prostora na listovima 53-54 spisa, izvadak iz

sudskog registra na listovima 55-56 spisa, izvod iz obrtnog registra 57-58, račune na listovima 59-62 spisa, podatke sa oglasa na listovima 63-65 spisa, izjavu o raskidu na listu 66 spisa, sudsku praksu na listu 74 spisa i dokumentaciju u kuverti na listu 96 spisa te su saslušani svjedoci Milla Lolanda Loredana Rizzo i Francesco Belussi, kao i tužitelj i direktori tuženika kao stranke u svrhu dokazivanja.

Temeljem čl. 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11 i 25/13, dalje: ZPP) nakon savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog provedenog dokaznog postupka, sud je odlučio kao u izreci.

Predmet spora je tužiteljev zahtjev za povrat iznosa od 25.000,00 Eura isplaćenog po osnovi ugovorene cijene za prodane strojeve.

Temeljem navoda stranaka iznesenih u tužbi i u odgovoru na tužbu te naknadno tijekom postupka, a osobito navoda danih tijekom saslušanja direktora tuženika i tužitelja kao stranaka u svrhu dokazivanja sud utvrđuje da nisu sporne činjenice da je tužitelj sa tuženikom kao prodavateljem stupio u ugovorni odnos koji su stranke imenovale kao Predugovor o prodaji strojeva za prženje sirove kave od 30 kg marke Vittoria model VT 30, serijski broj 2026 (koji se sastoji od više točno identificiranih komponenti) i za pakiranje sa datumarom marke Romano Comunetti, serijski broj 159. Iskazujući tijekom ovog postupka direktori tuženika potvrdili su taj im je tužitelj, kako navode, pošteno platio ukupni iznos na način kako su to objašnjavali saslušani svjedoci, a isto tako nije sporno da strojevi nikada nisu bili isporučeni. Nadalje, među strankama nije sporno da su strojevi 3 godine bili čuvani od strane tuženika i nesporno je da tužitelj u periodu od zaključenja predugovora pa sve do početka 2017. godine (odnosno prema navodima direktora tuženika 2018.g.) nije osnovao pravnu osobu ili obrt u nekoj od zemalja Europske unije ili izvan nje niti je našao prikladan poslovni prostor u koji bi se strojevi trebali isporučiti i smjestiti. Nije sporno da stranke nakon zaključenja predugovora nisu stupile u novi ugovorni odnos u vidu formalnog ugovor o kupoprodaji strojeva. Konačno, nesporno je i da je tuženik zatražio od tužitelja 2017. godine naknadu za skladištenje strojeva.

Među parničnim strankama sporne okolnosti su da li je uplatom iznosa od 25.000,00 EUR sa računa Mille Lolande Loredane Rizzo i Francesca Belussia došlo do prijelaza dijela imovine tužitelja u imovinu tuženika te time i da li je osnovan zahtjev za povrat zatraženog novčanog iznosa. Nadalje, sporna je i okolnost zbog čega tuženik nesporno nije isporučio kupljene strojeve tužitelju nakon isplate ugovorene cijene i poziva tužitelja na isporuku. Naime, dok tužitelj s jedne strane tvrdi kako do isporuke nije došlo zbog samovolje tuženika koji je nakon poziva na isporuku strojeva zahtijevao plaćanje troškova skladištenja strojeva od dana zaključenja predugovora nadalje, direktori tuženika tvrde kako do isporuke nije došlo zbog toga jer tužitelj nije osnovao pravnu osobu ili obrt i time omogućio zaključenje glavnog ugovora o kupoprodaji i isporuku strojeva bez plaćanja PDV-a u Republici Hrvatskoj, odnosno alternativno zbog toga jer tužitelj nije želio zaključenje glavnog ugovora na njegovo ime kao fizičke osobe, budući bi to dovelo do poskupljenja kupoprodajne cijene od 25 % radi plaćanja PDV-a.

Ocjenu spornih okolnosti i osnovanost dijametralno suprotnih navoda stranaka sud je započeo razmatranjem zakonskog okvira, koji uređuje odnose parničnih stranaka. Predugovor

ili preliminar je takav ugovor kojim se preuzima obveza kasnijeg sklapanja drugog, glavnog ugovora. To je obveznopravni ugovor, a ovisno o tome obvezuje li se samo jedna ili obje stranke iz predugovora na sklapanje konačnog ugovora, može biti jednostrani ili dvostrani pravni posao. Predugovor (*pactum de contrahendo*) uređen je Zakonom o obveznim odnosima, u kojem se, u članku 268. stavak 1. navodi definicija iz koje proizlazi da je predugovor sam po sebi ugovor, što znači da mora sadržavati sve bitne sastojke kao i glavni ugovor kako bi obvezivao stranke. Dakle, on je samostalan i potpun ugovor kojem je glavni cilj zaključenje drugog glavnog ugovora. Za oblik predugovora vrijedi načelo neformalnosti, no ako je dogovoren ili propisan određeni oblik za glavni ugovor, tada i predugovor mora biti sačinjen u takvom obliku.

Uvidom u dokument koji su stranke potpisale i nazvale Predugovor o prodaji strojeva na listovima 10 i 11 spisa, vidljivo je da stranke predugovora konstatiraju da imaju namjeru sklopiti privatni predugovor o prodaji stroja za prženje sirove kave i automatskog stroja za pakiranje s datumarom. Stupanjem u ovaj ugovorni odnos stranke su ugovorile da se oba stroja isporučuju sa jednogodišnjom garancijom, a prodavatelj jamči da strojevi nisu opterećeni nikakvim hipotekama, dugovima, potraživanjima ili drugim pravnim oblicima koji mogu ekonomski i pravno naštetiti klijentu- kupcu. Ugovorena je ukupna cijena uključujući prijevoz, montažu i stavljanje u funkciju od 26.500,00 EUR bez PDV-a, s time da se 25.000,00 EUR odnosi na cijenu za strojeve, a 1.500,00 EUR će biti isplaćeno nakon što strojevi budu montirani od strane specijaliziranog tehničara i osposobljeni za rad u svim pogledima. Ovim predugovorom utvrđena je dinamika plaćanja ugovorene cijene, kao i bankarska institucija i račun prodavatelja na koji će se ugovorena cijena plaćati. Pored toga, dogovoren je i smještaj i pansion za 2 tehničara na račun kupca radi montaže. Konačno, stranke su ugovorile da predugovor „otpada“ ako plaćanje ukupnog, gore navedenog iznosa, ne bude izvršeno u roku 30 dana od datuma naznačenog u istome.

Čitanjem sadržaja izloženog iz pravnog posla parničnih stranaka vidljivo da su stupanjem u ovaj obveznopravni odnos stranke odredila sve bitne sastojke glavnog ugovora te su naznačile da se radi o prodaji stroja za prženje kave i stroja za pakiranje s datumarom, koji su detaljno individualizirani. Stranke su ugovorile cijenu i plaćanje te način isporuke, a pored toga ugovorile su i snalažanje troškova isporuke i montaže. Ovdje valja napomenuti da se neovisno o činjenici da je sama svrha predugovora kao pravnog instituta zaključenje glavnog ugovora, pravni posao koji su stranke nazvale predugovor, a koji sadrži sve bitne sastojke glavnog ugovora i na temelju kojeg je tužitelj kao kupac preuzeo i obvezu plaćanja cijene (u roku od 30 dana od dana sklapanja tog pravnog posla), a tuženik isporuku kupljene stvari, prema ocjeni ovoga suda, smatra valjano sklopljenim kupoprodajnim ugovorom (jednako stajalište zauzeto je i u odluci Županijskog suda u Varaždinu, broj odluke GŽ. 1722/05-2 od 24. siječnja 2006).

Odredbom čl. 376. st. 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05., 41/08., 125/11. i 78/15.; dalje: ZOO) propisano je da se ugovorom o kupoprodaji prodavatelj obvezuje predati kupcu stvar u vlasništvo, a kupac se obvezuje platiti mu cijenu. Odredbom čl. 389. st. 1. ZOO propisano je da je prodavatelj dužan predati stvar kupcu u vrijeme i na mjesto predviđenim ugovorom, dok je prema čl. 392. ZOO, kad nadnevak predaje stvari kupcu nije određen prodavatelj dužan izvršiti predaju u razumnom roku nakon sklapanja ugovora s obzirom na narav stvari i na ostale okolnosti. Nadalje, prema odredbi čl. 360. ZOO

kad jedna strana ne ispunji svoju obvezu, druga strana može, ako nije što drugo određeno, zahtijevati ispunjenje obveze ili, pod pretpostavkama predviđenim ovim zakonom, raskinuti ugovor jednostavnim izjavom. Sukladno čl. 362. st. 1. ZOO kad ispunjenje obveze u određenom roku nije bitan sastojak ugovora, dužnik zadržava pravo da i nakon isteka roka ispunji svoju obvezu, a vjerovnik da zahtijeva njezino ispunjenje, no prema stavku 2. istog članka vjerovnik koji želi raskinuti ugovor, mora ostaviti dužniku primjeren naknadni rok za ispunjenje obveze, te ako dužnik ne ispunji obvezu u naknadnom roku, po stavku 3. istog članka, nastupaju iste posljedice kao i u slučaju kad je rok bitan sastojak ugovora, što znači da dolazi do raskida ugovora, kako je to određeno u čl. 361. st. 1. ZOO.

S obzirom na navedeni zakonski okvir i utvrđeni značaj pravnog posla, sud je razmatrao daljnji razvoj odnosa između parničnih stranaka nakon zaključenja samog pravnog posla, kojeg su nazvali predugovor. Direktori tuženika iskazujući kod ovoga suda istovjetno su navodili kako su s tužiteljem zaključili predugovor te da je u samom predugovoru bilo naznačeno da će tužitelj osnovati obrt ili pravnu osobu na teritoriju Europske unije i da će na nju kupiti strojeve, kako bi kao fizička osoba izbjegao obvezu plaćanja PDV-a. Pojašnjavali su kako isporukom strojeva fizičkoj osobi unutar Europske unije nastaje obveza tuženika na plaćanje PDV-a u Republici Hrvatskoj, što njima nije bilo prihvatljivo. Izričito su tvrdili kako tužitelj nikada nije ispunio uvjet u smislu dostave podataka potrebnih za izvoz strojeva u Europsku uniju u vidu dostave Eori broja. Direktori tuženika, isto tako su osporili da je među strankama kao uvjet isporuke bilo dogovoreno pronalaženje poslovnog prostora od strane tužitelja. Iskazujući kod ovoga suda direktor tuženika Miše Bosnić ipak je navodio da ih je tužitelj odmah prilikom pregovaranja obavijestio da nema otvorenu tvrtku i da nema poslovni prostor, tako da je bilo dogovoreno da će mu se dati određeno vrijeme za otvaranje tvrtke i pronalazak prostora. Pojasnio je da su i on i drugi direktor pristali da će neko vrijeme stroj biti uskladišten u prostorima tuženika međutim, nitko nije znao da će se to otegnuti na nekoliko godina. Oba direktora tuženika tvrdili su kako su oni morali platiti strojeve trećim osobama, budući u trenutku prodaje strojevi nisu bili plaćeni osobama od kojih su bili pribavljeni. Isto tako, direktori tuženika su istoznačno tvrdili kako je nakon proteka znatnog vremena tužitelj osnovao obrt u Njemačkoj (u trajanju od 3 mjeseca), te je Miše Bosnić napomenuo da je primio mail odvjetnice tužitelja u kojem ga ona obavještava da tužitelj ima Eori broj, međutim tvrdio je da je odmah kada je primio taj broj provjerio isti u bazi podataka, te je provjerom utvrdio da trgovačko društvo sa dostavljenim brojem ne postoji. O ovoj okolnostima tvrdio je da je mailom obavijestio odvjetnicu tužitelja te da je naznačio da se faktura odmah može izdati na fizičku osobu, ali uvećano za 25 % cijene PDV-a. Tužitelj, prema navodima direktora, nije pristao na povećanje cijene.

S druge strane tužitelj je tvrdio da je odmah nakon pregleda strojeva sa direktorima tuženika potpisao dokument koji je smatrao konačnim ugovorom. Izričito je navodio kako nikada nije bilo riječi o tome da će poslije zaključivati novi ugovor. Dogovorena je bila cijena, kao i predmet kupoprodaje te je tužitelj tvrdio da su mu direktori tuženika rekli kako nema problema da bez bilo kakvog roka može kod njih čuvati kupljeni stroj ukoliko ga odmah plati. Stoga je odmah izvršio plaćanje, a nakon proteka 3 godine otkada je stroj kupio, zatražio je isporuku kada je pronašao poslovni prostor u Njemačkoj. Osporio je da bi bilo govora o osnivanju trgovačkog društva kao uvjetu za isporuku. Poslovni prostor pronašao je u Njemačkoj i stroj je trebalo dovesti u Njemačku, a porez bi on bio obavezan platiti u Njemačkoj, a ne u Hrvatskoj. Kako su ga direktori tuženika izbjegavali i nije mogao stupiti u kontakt s njima, njegova odvjetnica je to učinila za njega. Ona mu je rekla da mora imati ID

broj kako bi stroj uopće mogao uvesti u Njemačku. Stoga je i napravio taj ID broj i u Njemačkoj registrirao tvrtku naziva Rizzo Import export caffe maschinen. Tvrdi stoga da je imao osnovanu tvrtku i licencu upravo na inicijativu svoje odvjetnice i da zbog toga nije morao platiti PDV. Pojasnio je i da je tvrtka zatvorena u trenutku kada je bilo izvjesno da isporuka neće uslijediti.

U samom predugovoru o prodaji strojeva parnične stranke, ujedno i potpisnici tog dokumenta, nisu naznačili da će, te kada i pod kojim uvjetom eventualno sklopiti naknadni formalni ugovor o kupoprodaji, niti je isporuka strojeva uvjetovana bilo kakvim ispunjenjem daljnjeg uvjeta, osim plaćanjem ugovorene cijene najkasnije u roku od 30 dana, a kako to nevjerodostojno tvrde direktori tuženika. Iz iskaza tužitelja i direktora tuženika vidljivo je da kontrarno iznose uvjete pod kojima su, prema tvrdnjama direktora tuženika, namjeravali zaključiti kupoprodajni ugovor i nakon toga izvršiti isporuku strojeva, odnosno prema tvrdnjama tužitelja izvršiti isporuku. Ocjenjujući njihove navode sud je vjeru poklonio iskazu tužitelja obzirom su njegovi navodi komplementarni i logično povezani sa sadržajem samog pravnog posla. Naime, kao što je već rečeno sud je ocijenio da je stupanjem u ugovorni odnos tužitelj preuzeo obvezu plaćanja ugovorene cijene predmetnih strojeva. S druge strane tuženik je prema sadržaju pisanog ugovora preuzeo obvezu isporuke strojeva. Nigdje u samom pisanom dokumentu, koji su stranke potpisale, ne navodi se kako bi uvjet za isporuku strojeva bilo osnivanje trgovačkog društva, odnosno obrta. U okviru nespornih okolnosti plaćanja ugovorene cijene sukladno ugovorenoj dinamici otplate, te činjenice da tuženik nikada nije isporučio kupljene strojeve, sud stoga ocjenjuje kako tuženik nije ispunio obvezu preuzetu ugovorom.

Ovdje valja istaknuti kako sud dozvoljava da su suugovornici pravnog posla razgovarali o tome da će tužitelj osnovati pravnu osobu ili obrt na području jedne od zemalja članica Europske unije, odnosno Švicarske i da će se isporuka izvršiti naknadno osnovanoj pravnoj osobi, odnosno obrtu. Naime, i sam tužitelj, kao i saslušani svjedoci iskazuju kako je tužitelj nesporno nakon zaključenja predugovora osnovao obrt u Njemačkoj. Isto tako, i odvjetnica tužitelja prije samog sudskog postupka u travnju 2017. godine nesporno je direktoru tuženika Miši Bosnić dostavila (prema svojem tumačenju) Eori broj i podatke o osnovanom obrtu u Republici Njemačkoj. Naime, uvidom u ispis elektroničkih poruka koje su razmijenili direktor tuženika Miša Bosnić i odvjetnica tužitelja Saša Omeragić vidljivo kako je direktor tuženika dana 1. ožujka 2017. godine zamolio odvjetnicu na dostavu EORI broja tvrtke i naziv tvrtke koja će kupiti gornju opremu, s time da vlasnik tvrtke mora biti ovdje tužitelj, koji je istu i naručio jer se u suprotnom, prema stajalištu direktora tuženika, radi o pranju novca. Nakon toga, dana 6. travnja 2017. god odvjetnica tužitelja spomenutom direktoru tuženika dostavlja podatke obrta osnovane po tužitelju, kojem ima biti izvršena isporuka strojeva, te dostavlja na znanje zatraženi EORI broj. Dana 7. travnja 2017. godine direktor tuženika odvjetnici odgovara da se nalazi na montaži u Trstu i da će se čuti u ponedjeljak.

Međutim, zaključak je ovoga suda kako stranke prilikom stupanja u ugovorni odnos nisu ugovorile kao uvjet isporuke osnivanje pravne osobe ili obrta te dostavu Eori broja, nego su o tome razgovarale kao o modalitetu isporuke, a ignoriranje direktora tuženika da nakon poziva na isporuku ne isporuče kupljene strojeve sa pojašnjenjem da se trenutno nalaze na montaži, nikako ne može biti opravdanje za neisporuku. Tuženik je stupanjem u predmetni obveznopravni odnos sa tužiteljem preuzeo obvezu isporuke i nakon poziva tužitelja na

isporuku od 6. travnja 2017. godine nedvojbeno je trebao ispuniti svoju obavezu ili obrtu u odnosu na koji to su mu dostavljeni podaci (po nalogu tužitelja) ili tužitelju kao fizičkoj osobi i stranci pravnog posla. Činjenica da bi u trenutku isporuke strojeva tužitelju kao fizičkoj osobi, odnosno obrtu koji prema tvrdnjama tuženika nije imao potrební Euri broj, za tuženika nastala obveza plaćanja poreza u RH, ne utječe na obvezu koju je preuzeo ugovorom nego, ova činjenica ukazuje na mogućnost ostvarivanja eventualnog prava tuženika potraživati od kupca daljnji iznos PDV budući je i iz sadržaja predugovora o prodaji strojeva na listu 10 spisa jasno vidljivo da su stranke naznačile kako je ugovorena ukupna cijena bez PDV-a. Među parničnim strankama nije bilo sporno da je tuženik mogao izvršiti isporuku tužitelju kao fizičkoj osobi ili obrtu u odnosu na koji su mu dostavljeni podaci (dakle isporuka neupitno nikada nije bila nemoguća ovim osobama), međutim, direktor tuženika nisu, prema svojim navodima, željeli izvršiti isporuku zato jer bi za njih nastala obveza plaćanja poreza u Republici Hrvatskoj.

Tvrdnja direktora tuženika Miše Bosnića da je odvjetnici tužitelja ponudio isporuku strojeva tužitelju kao fizičkoj osobi uz fakturiranje računa uvećanog za 25 % kupoprodajne cijene što je tužitelj izričito odbio, prema ocjeni suda nije potkrijepljena relevantnim dokazima, a iz prikazanog ispisa razmijenjene elektroničke pošte između direktora tuženika i odvjetnice tužitelja proizlazi samo ignoriranje direktora tuženika na poziv tužitelja za isporukom.

Rezimira li se iznijeto u okviru nespornih okolnosti i prikazanih utvrđenja sud nalazi kako su parnične stranke dana 23. travnja 2014. godine stupile u ugovorni odnos koji su nazvale „Predugovor o prodaji strojeva“. Kako su ugovorom odredile predmet kupoprodaje, ali i obvezu i dinamiku plaćanja kupca, ovdje tužitelja, te rok za plaćanje, prema ranije iznijetom obrazloženju suda, ovaj dokument smatra se valjanim ugovorom o kupoprodaji strojeva. Obveza tužitelja stupanjem u ovaj obvezni odnos bila je isplata ugovorene cijene, a tuženika isporuka kupljenih strojeva. Obveza tužitelja – plaćanje kupoprodajne cijene, prema navodima samih direktora tuženika, koje su dali tijekom postupka iskazivanjem kao stranke u svrhu dokazivanja, nesporno je ispunjena, a obveza tuženika na isporuku stroja prema ocjeni ovoga suda nije opravdana činjenicom ne dostave Eori broja, odnosno neisporukom tužitelju kao fizičkoj osobi budući nije preuzeo obvezu plaćanja PDV-a.

Uvidom u dopis odvjetnice tužitelja od 06. travnja 2017. godine upućen tuženiku utvrđeno je da je istim tužitelj pozvao tuženika da izvrši isporuku, pa iz sadržaja tog dopisa sud utvrđuje da je tužitelj tuženiku sukladno odredbi čl. 362. st. 1. ZOO dao primjereni rok za ispunjenje, a kako tuženik svoju obvezu nije ispunio uz obrazloženje da se nalazi na montaži u Trstu, to je sukladno navedenoj zakonskoj odredbi došlo do raskida ugovora (po proteku 12 dana) dopisom od 19. travnja 2017. u kojem tužitelj navodi da izjavljuje raskid sklopljenog predugovora o kupoprodaji od 23. travnja 2014. godine.

Odredbom čl. 368. st. 1. ZOO propisano je da su raskidom ugovora obje strane oslobođene svojih obveza, osim obveze na naknadu štete, a prema st. 2. ugovorna strana koja je ispunila ugovor ima pravo na povrat onoga što je dala. Slijedom navedenog, kako je sud utvrdio da je tužitelj zbog neispunjenja obveze tuženika valjano raskinuo predmetni ugovor, to isti ima pravo na povrat uplaćenog iznosa od tuženika kao prodavatelja, zbog čega je i ocijenio osnovanim tužbeni zahtjev.

Tuženik je u odgovoru na tužbu tvrdio kako nije došlo do prijenosa dijela imovine tužitelja u imovinu tuženika, s obzirom su uplate vršene sa računa trećih osoba na račun tuženika. Tijekom saslušanja svjedoka sa čijih računa da su vršene uplate oni su izričito navodili kako su uplate vršili u ime i za račun tužitelja, koji u trenutku uplate to nije mogao sam učiniti, nego im je dao novac, nakon čega su oni novac tužitelja sa svojih računa uplatili na račun tuženika, pri čemu su i naznačili da se uplata vrši u ime tužitelja, te su naznačili i svrhu uplate kao kupoprodajnu cijenu predmetnih strojeva. Činjenicu da tuženik nikada nije bio u poslovnom odnosu sa uplatiteljima potvrdili su i direktori tuženika, a u svojim iskazima suglasno su navodili da im je upravo tužitelj „pošteno platio“ na način kako su to opisali saslušani svjedoci. S obzirom na ovu okolnost sud je vjerodostojnim ocijenio iskaze svjedoka u ovim dijelovima, kao i navode tužitelja, ali i direktora tuženika.

Nesporno je dakle da svjedoci Milla Lolanda Loredana Rizzo i Francesco Belussi, nisu bili ugovorna strana u predmetnom pravnom poslu, no također je nesporno da je s njihovih računa uplaćen iznos kupoprodajne cijene, kako je to vidljivo iz naloga klijenta. Kako su svjedoci upravo imovinu tužitelja, prema svojim vjerodostojnim navodima, uplatili na račun tuženika po nalogu i za račun tužitelja, te su njihovi računi bili samo transakcijski računi to prema utvrđenju ovoga suda nije dio njihove imovine prešao u imovinu tuženika, nego je upravo dio imovine tužitelja, po njegovom nalogu, putem računa svjedoka, prešao u imovinu tuženika, na ime ispunjenja obveze iz ugovora, koji ugovor je naknadno prema ocjeni ovoga suda valjano raskinut. Odredbom čl. 368 st. 2. ZOO-a ako je strana ispunila ugovor potpuno ili djelomično ima pravo na povrat onoga što je dala. Kako, je dakle, prema ocjeni ovoga suda tužitelj valjano raskinuo zaključen ugovor sa tuženikom, tužitelj u smislu odredbe čl. 362. st. 2. Zakona o obveznim odnosima ima pravo na povrat onoga što je dao. Slijedom navedenog sud je ocijenio osnovanim tužbeni zahtjev radi isplate iznosa od 25.000,00 Eura (čija visina nije bila sporna).

U odnosu na sporedan zahtjev za isplatu zatezne kamate na taj iznos koju tužitelj potražuje od dana izvršenih uplata, sud ga sukladno odredbi čl. 368. st. 5. ZOO, prema kojem je strana koja vraća novac dužna platiti zatezne kamate od dana kad je isplatu primila, ocjenjuje osnovanim.

Obzirom na dio petita tužbe kojim tužitelj navodi da se tuženik može osloboditi obveze iz t. I. ove presude ako o vlastitom trošku tužitelju najkasnije do dana 30. prosinca 2017. godine isporuči na adresu društva stroj za prženje sirove kave i stroj za pakiranje sa datumarom, ističe se kako ovo alternativno ovlaštenje oslobađanja tuženika od obveze nije tužbeni zahtjev, nego građanskopravna ponuda tužitelja tuženiku, koju sud unosi u dispozitiv svoje presude kojom prihvaća kondemnatorni tužbeni zahtjev (čl. 327. Zakona o parničnom postupku). O alternativnom ovlaštenju sud ne može ni raspravljati ni meritorno odlučivati, ni ulaziti u ocjenu adekvatnosti dužne činidbe. U konkretnom slučaju građanskopravna ponuda tužitelja tuženiku u smislu mogućnosti oslobađanja od obveze postavljena je na način da je činidba koju je tužitelj voljan primiti umjesto činidbe sadržane u tužbenom zahtjevu, postala nemoguća. Obzirom na ovu okolnost u smislu odredbe čl. 36. Zakona o obveznim odnosima budući je faklutativna činidba postala nemoguća zbog nekog događaja za koji ne odgovara nijedna strana, sud je obvezu tuženika ograničio na činidbu sadržanu u točki I/ izreke ove presudu kao jedinu moguću preostalu činidbu, čijim ispunjenjem se tuženik može osloboditi svoje obveze.

Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. ZPP obzirom je tužitelj u ovom predmetu uspio u cijelosti. Tužitelju su priznati troškovi sastava tužbe temeljem tbr. 7. toč. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine broj 142/12., 103/14., i 118/14.; dalje u tekstu Tarifa), te zastupanja tužitelja po punomoćniku na ročištu 17. listopada 2018. godine temeljem tbr. 9. toč. 1. Tarife i trošak sastava podneska od 31. siječnja 2018. godine temeljem tbr. 8. toč. 1. Tarife u iznosima od po 2.500,00 kn, nadalje trošak zastupanja na ročištima od 7. studenoga 2017., 16. veljače 2017. i 16. lipnja 2018. godine temeljem tbr. 9. toč. 2. Tarife u iznosima od po 1.250,00 kn, trošak ishodovanja OIB-a temeljem tbr. 32. toč. 3. Tarife u iznosu od 250,00 kn kao i PDV po Tbr.42 Tarife u iznosu od 2.875,00 kn. Sud je tužitelju nadalje priznao trošak prijevoda isprava uz tužbu po ovlaštenom sudskom tumaču za talijanski jezik - 4 kartice u iznosu od 1.000,00 kn i trošak prijevoda isprava po ovlaštenom sudskom tumaču za njemački jezik- 3 kartice u iznosu od 750,00 kn, kao i trošak prevođenja na ročištu od 17. listopada 2018. u iznosu od 1.742,50 kn. Konačno, tužitelju su priznati troškovi koje je obvezan platiti svjedocima u iznosu od 820,00 kn na ime noćenja 2 svjedoka koji su na ročište došli iz Italije te trošak dolaska na ročišta u iznosu od 3.111,90 kn (420,00 EUR x 7.409297). Tužitelju su priznati i troškovi sudskih pristojbi na tužbu i na presudu, svake u iznosu od 2.208,00 kn sukladno Tarifi sudskih pristojbi, što čini ukupne parnične troškove tužitelja u iznosu od 26.215,40 kn.

Sud je tužitelju trošak ishodovanja OIB broja po Tbr. 32 Tarife priznao o visini od 250,00 kn (25 bodova sukladno odredbama Tarife), dok troškove sastava podneska od 10. srpnja 2017. godine i 6. kolovoza 2018. godinu nije ocijenio potrebnim za vođenje ovog postupka u smislu čl. 155. ZPP. Trošak objave presude sud također nije ocijenio potrebnim obzirom da punomoćnici stranaka i stranke osobno sadržaj presude mogu vidjeti na e-oglasnoj ploči suda. Trošak zastupanja na ročištu od 14. lipnja 2018. godine priznat je po Tbr. 9/2 Tarife obzirom je na ovom ročištu rastavljeno samo procesnim pitanjima.

Troškovi tužitelju dosuđeni su sa zakonskom zateznom kamatom, tekućom od dana donošenja ove prvostupanjske presude pa do isplate sukladno čl. 30. st. 2. Ovršnog zakona ("Narodne novine" broj 112/12., 25/13., 93/14., 55/16. i 73/17), zbog čega je i odlučeno kao u točki II izreke presude.

U Varaždinu 30. studenog 2018. godine

S u t k i n j a:
Bojana Skenderović v.r.

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba Županijskom sudu. Žalba se podnosi pismeno putem ovoga suda u tri istovjetna primjerka u roku od 15 dana, od dana dostave ili objave i uručenja ovjerenog prijepisa presude.

Poslovni broj: 9 P.251/17-23

Ako stranka nije pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje, a uredno je obaviještena o ročištu, smatrat će se da joj je dostava presude obavljena onoga dana kada je održano ročište na kojemu se presuda objavljuje.

Stranci koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje, sud će presudu dostaviti prema odredbama Zakona o parničnom postupku o dostavi pismena (čl. 335. st. 8., 9. i 11. Zakona o parničnom postupku).

DNA:

1. Tužitelj po punomoćniku
2. tuženik po punomoćniku

Za točnost otprevka ovlašteni službenik

preinačen
 Odluka je pravomoćna dana 30.6.2020.

Izvršna dana 24.8.2020.
 OPĆINSKI SUD U VARAŽDINU
 Dne 1.9.2020.

Republika Hrvatska
Općinski sud u Varaždinu
Varaždin, Braće Radića 2

REPUBLIKA HRVATSKA

RJEŠENJE

Općinski sud u Varaždinu, po sutkinji tog suda mr. sc. Bojani Skenderović, u pravnoj stvari tužitelja Concetto Rizzo iz Italije, Viale Luigi Sturzo N. 45, OIB: 01433322210, zastupanog po punomoćnicima iz Odvjetničkog društva Vaić & Dvorničić d.o.o. iz Rijeke, protiv tuženika trgovačkog društva Boscaff d.o.o. Marofska 18 A, Varaždin, OIB: 00432595744, zastupanog po punomoćniku Marku Benčiću, odvjetniku iz Odvjetničkog društva Porobija i Špoljarić u Varaždinu, radi isplate, izvan ročišta dana 19. prosinca 2018. godine

riješio je

Ispravlja se presuda ovoga suda poslovni broj P-251/17-23 od dana 30. studenoga 2018. g., tako da u točki I./ izreke presude

umjesto riječi

„...-na iznos od 2.000,00 EUR od dana 24. travnja 2006. godine...”

treba ispravno pisati,

„...-na iznos od 2.000,00 EUR od dana 24. travnja 2014. godine...”

Obrazloženje

U presudi ovoga suda poslovni broj P-251/17-23 od dana 30. studenoga 2018. g. nastala je očita pogreška u pisanju broja godine kojem je određeno dospijeće dijela duga tako da je sud očitom omaškom umjesto broja 2014 napisao broj 2006, pa je po službenoj dužnosti valjalo donijeti rješenje temeljem odredbe čl.342.st.1.i st.2. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11 i 25/13, dalje: ZPP).

U Varaždinu, dana 19. prosinca 2018. godine

Sutkinja:
Bojana Skenderović, v.r.

Poslovni broj: 9 P- 251/17-27

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ovog rješenja nezadovoljna stranka ima pravo žalbe na nadležni županijski sud u roku od 15 dana od dana primitka iste. Žalba se podnosi pismeno u tri primjerka, a predaje se ovome sudu neposredno ili se šalje poštom preporučeno.

DN-a:

1. Pun. tužitelja uz žalbu na odgovor
2. pun. tuženika uz poziv na plaćanje sudske pristojbe

Za točnost otpravka ovlaštena službenik:

Republika Hrvatska
Županijski sud u Šibeniku

GŽ-117/2019-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Županijski sud u Šibeniku, kao drugostupanjski sud, u vijeću sastavljenom od sudaca Maje Skorić, kao predsjednice vijeća, suca izvjestitelja Ordane Labura i Dalibora Dukića, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja Concetto Rizzo iz Italije, Viale Luigi Sturzo N. 45, OIB: 01433322210, zastupanog po punomoćnicima iz Odvjetničkog društva Vaić & Dvorničić d.o.o. iz Rijeke, protiv tuženika Boscaff d.o.o. Marofska 18 A, Varaždin, OIB: 00432595744, zastupanog po punomoćniku Marku Benčiću, odvjetniku iz Odvjetničkog društva Porobija i Špoljarić u Varaždinu, radi isplate, odlučujući o žalbi tuženika protiv presude Općinskog suda u Varaždinu broj P-251/17 od 30. studenoga 2018. godine, ispravljena rješenjem Općinskog suda u Varaždinu broj P-251/17 od 19. prosinca 2018. godine, u sjednici održanoj dana 30. lipnja 2020. godine,

p r e s u d i o j e

1. Odbija se djelomično žalba tuženika kao neosnovana te se u dijelu pod točkom I. izreke kojim je naloženo tuženiku isplatiti tužitelju iznos od 25.000,00 EUR sa zateznim kamatama kao i u odluci o parničnom trošku pod točkom II. izreke potvrđuje presuda Općinskog suda u Varaždinu broj P-251/17 od 30. studenoga 2018. godine, ispravljena rješenjem Općinskog suda u Varaždinu broj P-251/17 od 19. prosinca 2018. godine.
2. Uvažava se djelomično žalba tuženika te se u dijelu pod točkom I. izreke kojim je određena isplata u kunskoj protuvrijednosti po prodajnom tečaju HNB-a na dan isplate preinačava prvostupanjska presuda na način da se u tom dijelu odbija zahtjev tužitelja kao neosnovan.
3. Odbija se zahtjev tuženika za naknadu troška žalbenog postupka, kao neosnovan.
4. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troška za sastav odgovora na žalbu, kao neosnovan.

Obrazloženje

Prvostupanjskom presudom, ispravljenom rješenjem Općinskog suda u Varaždinu broj P-251/17 od 19. prosinca 2018. godine, naloženo je tuženiku da tužitelju isplati novčani iznos od 25.000,00 EUR u kunskoj protuvrijednosti po prodajnom tečaju HNB na dan isplate sa zateznim kamatama koje teku na iznos od 2.000,00 EUR od dana 24. travnja 2014. godine, na iznos od 2.000,00 EUR od dana 3. svibnja 2014. godine, na iznos od 2.000,00 EUR od dana 10. svibnja 2014. godine te na iznos od 19.000,00 EUR od dana 22. svibnja 2014. godine pa do isplate na račun tužitelja otvoren u Sparkasse Lörrach- Rheinfelden banci, IBAN:DE72683500480101403459, SWIFT:SKLODE66XXX, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena u roku od 15 dana (točka I. izreke) te je naloženo tuženiku da tužitelju nadoknadi parnični trošak u iznosu od 26.215,40 kuna sa zateznim kamatama koje teku od 30. studenog 2018. godine do isplate na način pobliže opisan u izreci (točka II. izreke).

Protiv te presude žalbu je izjavio tuženik zbog svih žalbenih razloga iz članka 353. stavak 1. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05,

84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14 i 70/90, dalje: ZPP), s prijedlogom da se žalba uvaži i pobijana presuda preinači u smislu žalbenih navoda, podredno, da se žalba uvaži, prvostupanjska presuda ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje, uz zahtjev za naknadu troška žalbenog postupka.

U odgovoru na žalbu tuženika, tužitelj je osporio osnovanost žalbenih navoda tuženika i predložio da se žalba odbije kao neosnovana, uz zahtjev za naknadu troška za sastav odgovora na žalbu.

Žalba je djelomično osnovana.

Naime, neosnovano tuženik pobija prvostupanjsku presudu zbog žalbenog razloga bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točke 11. ZPP, jer je, suprotno žalbenim navodima, izreka presude razumljiva, ne proturječi sama sebi niti razlozima presude, u obrazloženju presude navedeni su jasni razlozi o odlučnim činjenicama koji međusobno ne proturječe a o odlučnim činjenicama ne postoji proturječnost između onoga što se u razlozima presude navodi o sadržaju isprava i samih tih isprava ili zapisnika o iskazima danim u postupku i samih tih isprava ili zapisnika, slijedom čega prvostupanjska presuda nema nedostataka zbog kojih se ne bi mogla ispitati.

Nadalje, neosnovani su žalbeni navodi da je prvostupanjski sud prekoračio tužbeni zahtjev u dijelu kojim je tužitelju na iznos od 2.000,00 EUR dosudio zateznu kamatu od dana 24. travnja 2006. godine iako je tužitelj potraživao kamatu na taj iznos od 24. travnja 2014. godine jer se, suprotno stavu žalitelja, radio o očitoj omašci u pisanju koja je otklonjena rješenjem o ispravku od dana 19. prosinca 2018. godine tako da tužbeni zahtjev nije prekoračen pa nije ostvarena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavak 2. točka 12. ZPP na koju se tuženik referira u žalbi.

Stoga, kako nisu počinjene u žalbi istaknute bitne povrede odredaba parničnog postupka te kako nije ostvarena ni koja druga bitna povreda odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. ZPP, na koje drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti (članaka 365. stavak 2. ZPP), žalba zbog tog žalbenog razloga nije osnovana.

Neosnovani su i žalbeni razlozi pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava.

Naime, predmet spora je zahtjev za isplatu iznosa od 25.000,00 EUR utemeljen na tvrdnji da su stranke dana 23. travnja 2014. godine zaključile predugovor o prodaji strojeva za prženje sirove kave od 30 kg marke Vittoria model VT 30, serijski broj 2026 i za pakiranje sa datumarom marke Romano Comunetti serijski broj 159 kao i da je tužitelj na račun tuženika uplatio iznos od 25.000,00 EUR, dok tuženik nije ispunio svoju obvezu te isporučio navedene strojeve pa je tužitelj izjavio raskid predugovora o prodaji dopisom od 19. travnja 2017. godine, slijedom čega da je otpala je osnova stjecanja te da tuženik treba tužitelju isplatiti nepripadnu korist u iznosu 25.000,00 EUR.

U postupku pred prvostupanjskim sudom među strankama nije bilo sporno:

- da je tužitelj sa tuženikom kao prodavateljem stupio u ugovorni odnos koji su imenovali kao Predugovor o prodaji strojeva za prženje sirove kave od 30 kg marke Vittoria model VT 30, serijski broj 2026 i za pakiranje sa datumarom marke Romano Comunetti, serijski broj 159,

- da su strojevi 3 godine bili čuvani od strane tuženika i da tužitelj u periodu od zaključenja predugovora pa sve do početka 2017. godine (odnosno prema navodima direktora tuženika 2018.godine) nije osnovao pravnu osobu ili obrt u nekoj od zemalja Europske unije ili izvan nje niti je našao prikladan poslovni prostor u koji bi se strojevi trebali isporučiti i smjestiti,

- da stranke nakon zaključenja predugovora nisu stupile u novi ugovorni odnos u vidu formalnog ugovora o kupoprodaji strojeva.

Međutim, u postupku je sporna aktivna legitimacija tužitelja, odgovornost tuženika za neisporuku strojeva kao i pravna priroda predugovora o prodaji odnosno ima li takav pravni posao učinke ugovora ili predugovora.

Prvostupanjski je sud u provedenom postupku, na temelju izvedenih dokaza i njihove valjane ocjene (članak 8. ZPP), pravilno i potpuno utvrdio činjenično stanje te je pravilno primijenio materijalno pravo kada je prihvatio tužbeni zahtjev za isplatu iznosa od 25.000,00 EUR sa pripadajućim zateznim kamatama.

Naime, prema razlozima pobijane odluke, prvostupanjski je sud utvrdio slijedeće odlučne činjenice:

- da su u predugovoru o prodaji strojeva stranke predugovora konstatirale da imaju namjeru sklopiti privatni predugovor o prodaji stroja za prženje sirove kave i automatskog stroja za pakiranje s datumarom, da su stranke ugovorile da se oba stroja isporučuju sa jednogodišnjom garancijom, a prodavatelj jamči da strojevi nisu opterećeni nikakvim hipotekama, dugovima, potraživanjima ili drugim pravnim oblicima koji mogu ekonomski i pravno naštetiti klijentu- kupcu, da je ugovorena ukupna cijena uključujući prijevoz, montažu i stavljanje u funkciju od 26.500,00 EUR bez PDV-a, s time da se 25.000,00 EUR odnosi na cijenu za strojeve, a 1.500,00 EUR da će biti isplaćeno nakon što strojevi budu montirani od strane specijaliziranog tehničara i osposobljeni za rad u svim pogledima, da su stranke dogovorile da je tim predugovorom utvrđena dinamika plaćanja ugovorene cijene, kao i bankarska institucija i račun prodavatelja na koji će se ugovorena cijena plaćati, da je dogovoren i smještaj i pansion za 2 tehničara na račun kupca radi montaže kao i da su stranke ugovorile da predugovor „otpada“ ako plaćanje ukupnog, gore navedenog iznosa, ne bude izvršeno u roku 30 dana od datuma naznačenog u istome,

- da u predugovoru o prodaji strojeva stranke nisu naznačile da će, te kada i pod kojim uvjetom eventualno sklopiti naknadni formalni ugovor o kupoprodaji, niti je isporuka strojeva uvjetovana bilo kakvim ispunjenjem daljnjeg uvjeta, osim plaćanjem ugovorene cijene najkasnije u roku od 30 dana,

- da je dopisom odvjetnice tužitelja od 6. travnja 2017. godine tužitelj pozvao tuženika da izvrši isporuku uz primjereni rok za ispunjenje, da tuženik svoju obvezu nije ispunio uz obrazloženje da se nalazi na montaži u Trstu, te da je tužitelj izjavio da raskida sklopljeni predugovor o kupoprodaji od 23. travnja 2014. godine.

- da je sa računa Mille Lolande Loredane Rizzo i Francesco Belussi, uplaćen iznos kupoprodajne cijene na račun tuženika po nalogu i za račun tužitelja, te da su njihovi računi bili samo transakcijski računi.

Polazeći od navedenih utvrđenja prvostupanjski je sud prihvatio tužbeni zahtjev i naložio tuženiku isplatu iznosa od 25.000,00 EUR nalazeći u bitnome da predugovor o prodaji ima sve bitne elemente ugovora o kupoprodaji jer su stranke ugovorile cijenu i plaćanje te način isporuke, a pored toga da su ugovorile i plaćanje troškova isporuke i montaže, slijedom čega da je pravni posao kojeg su nazvale predugovor, a koji sadrži sve bitne sastojke glavnog ugovora i na temelju kojeg je tužitelj kao kupac preuzeo i obvezu plaćanja cijene, a tuženik isporuku kupljene stvari, valjano sklopljen kupoprodajni ugovor.

Nadalje, kako tuženik nije ispunio obvezu iz ugovora - nije isporučio kupljene strojeve te kako mu je tužitelj ostavio naknadni primjereni rok, ali obveza ni u tom roku nije ispunjena, to je prvostupanjski sud pravilno zaključio da je sukladno odredbi članka 362. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05, 41/08, 125/11 i 78/15, dalje: ZOO) došlo do raskida ugovora.

Tuženik u žalbi osporava zaključak prvostupanjskog suda u pogledu pravne prirode pravnog posla kojeg su nazvale predugovor navodeći u bitnome da se ne radi o ugovoru već o predugovoru o prodaji.

Međutim, pravilna je ocjena prvostupanjskog suda a ne žalitelja.

Naime, prema članku 268. stavak 1. ZOO predugovor je ugovor kojim se preuzima obveza da se kasnije sklopi drugi, glavni ugovor, dok prema stavku 3. istog članka predugovor obvezuje ako sadrži bitne sastojke glavnog ugovora.

Dakle, pravni posao kojega su stranke nazvale kao predugovor a koji sadrži bitne elemente glavnog ugovora, treba smatrati glavnim ugovorom, neovisno o tome kako su stranke naslovile taj pravni posao.

Stoga, kako u predmetnoj pravnoj stvari zaključeni pravni posao sadrži sve elemente ugovora o kupoprodaji - predmet i cijenu pri čemu je tužitelj kao kupac isplatio kupoprodajnu cijenu tuženiku, to je prvostupanjski sud pravilno ocijenio da je navedeni pravni posao zapravo ugovor o kupoprodaji.

Nadalje, kako je u postupku temeljem izvedenih dokaza utvrđeno da tuženik kao prodavatelj niti u naknadno ostavljenom roku nije ispunio svoju obvezu, to je prvostupanjski sud pravilno zaključio da je ugovor o kupoprodaji valjano raskinut te da tužitelj ima pravo na povrat uplaćenog iznosa slijedom čega je pravilno postupio kada je pozivom na odredbu članka 368. stavak 2. ZOO prihvatio tužbeni zahtjev te naložio tuženiku da isplati tužitelju iznos od 25.000,00 EUR.

S tim u vezi, a imajući u vidu žalbene navode u kojima tuženik navodi da je tužitelj podnio tužbu radi vraćanja stečenog bez osnove, valja reći da je odredbom članka 186. stavak 3. ZPP propisano da će sud po tužbi postupiti i kad tužitelj nije naveo pravnu osnovu tužbenog zahtjeva, a ako je tužitelj pravnu osnovu naveo, sud nije za nju vezan.

Kraj takvog stanja stvari, prvostupanjski je sud pravilno postupio kada je na utvrđeno činjenično stanje primijenio odredbe o učincima raskida ugovora iz članka 368. stavak 2. ZOO neovisno o tome što je tužitelj svoj zahtjev utemeljio na institutu stjecanja bez osnove jer sukladno citiranoj odredbi članka 186. stavak 3. ZPP sud nije vezan za pravnu osnovu tužbenog zahtjeva te bi u konkretnoj pravnoj stvari na utvrđeno činjenično stanje primjena pravila o stjecanju bez osnove bila pogrešna.

Žalbenim navodima u kojima tuženik ponavlja prigovore iznesene tijekom prvostupanjskog postupka a koji se odnose na razloge neisporuke strojeva za što smatra odgovornim tužitelja jer nije osnovao pravnu osobu i dobio potrebne dozvole radi isporuke strojeva nisu dovedena u sumnju utvrđenja prvostupanjskog suda jer su takvi navodi u suprotnosti sa dokazima izvedenim tijekom postupka.

Naime, prvostupanjski je sud temeljem izvedenih dokaza pravilno utvrdio da se u ugovoru ne navodi da bi uvjet za isporuku strojeva bilo osnivanje trgovačkog društva, odnosno obrta pri čemu da je tužitelj nakon zaključenja predugovora osnovao obrt u Njemačkoj te je suviše toga odvjernica tužitelja dostavila tuženiku podatke za isporuku strojeva koje tuženik unatoč tome nije isporučio.

Nadalje, neosnovano tuženik osporava utvrđenja prvostupanjskog suda u pogledu aktivne legitimacije tužitelja navodeći jednako kao u postupku pred prvostupanjskim sudom - da su iznos od 25.000,00 EUR uplatile treće osobe - Milla Lolanda Loredana Rizzo i Francesco Belussi radi čega da tužitelj ništa nije uplatio tuženiku.

Naime, kada je temeljem izvedenih dokaza pravilno utvrdio da svjedoci Milla Lolanda Loredana Rizzo i Francesco Belussi, koji nisu bili ugovorna strana u predmetnom pravnom poslu i s čijih je računa uplaćen iznos kupoprodajne cijene, navedeni iznos uplatili na račun tuženika po nalogu i za račun tužitelja, te da su njihovi računi bili samo transakcijski računi, prvostupanjski je sud pravilno zaključio da je upravo tužitelj ispunio svoju obvezu uplatom ugovorene cijene, slijedom čega paušalnim tvrdnjama bez uporišta u stanju spisa tuženik nije doveo u sumnju utvrđenja suda niti u pogledu aktivne legitimacije tužitelja.

Pravilna je i na zakonu utemeljena odluka o parničnom trošku, kako u odnosu na osnov (članak 154. stavak 1. ZPP), tako i u odnosu na visinu (članak 155. stavak 1. ZPP) pri čemu valja reći da su žalbeni navodi u kojima tuženik opreza radi ističe da pojedine stavke troškova nisu valjalo obrazložene, neutemeljeni.

Slijedom navedenog, kako žalbenim navodima nije dovedena u sumnju pravilnost i zakonitost pobijane presude u navedenom dijelu pod točkom I. izreke te u dijelu odluke o trošku pod točkom II. izreke, to je žalbu tuženika valjalo djelomično odbiti kao neosnovanu te u tom dijelu potvrditi prvostupanjsku presudu i odlučiti kao pod točkom I. izreke (članak 368. stavak 1. ZPP).

Međutim, prvostupanjski je sud pogrešno primijenio materijalno pravo kada je naložio tuženiku da dosuđeni iznos od 25.000,00 EUR isplati tužitelju u kunsnoj protuvrijednosti po prodajnom tečaju HNB-a na dan isplate.

Ovo stoga jer se prema odredbi članka 166. stavak 1. ZOO ispunjenje sastoji u izvršenju onog što čini sadržaj obveze, te niti ga dužnik može ispuniti nečim drugim, niti vjerovnik može zahtijevati nešto drugo.

Stoga je pogrešno primijenjeno materijalno pravo kada je tužitelju umjesto dužnog iznosa strane valute EUR dosuđena domaća valuta (kunska protuvrijednost strane valute).

Kraj takvog stanja stvari, ostvaren je istaknuti žalbeni razlog pogrešne primjene materijalnog prava, te je djelomičnim prihvaćanjem žalbe tuženika, pobijanu presudu u dijelu odluke o glavnoj stvari

pod točkom 1. izreke trebalo preinačiti, tužitelja odbiti sa zahtjevom da tuženik dosuđeni iznos glavnice od 25.000,00 EUR isplati u kunsnoj protuvrijednosti po prodajnom tečaju HNB-a na dan isplate te presuditi kao pod točkom 2. izreke (članak 373. točka 3. ZPP).

Kako tuženik nije uspio u žalbenom postupku u pogledu glavnog zahtjeva, već samo djelomično u pogledu valute obveze radi čega nije izmijenjen uspjeh stranaka u ovoj parnici, to je njegov zahtjev za naknadu troška žalbenog postupka odbijen kao neosnovan (članak 166. stavak 1. ZPP) radi čega je odlučeno kao pod točkom 3. izreke.

Zahtjev tužitelja za naknadu troška sastava odgovora na žalbu je odbijen jer isti, s obzirom na sadržaj u kojem se ponavljaju navodi izneseni tijekom postupka, nije bio potreban za donošenje odluke u žalbenom postupku (članak 155. stavak 1. ZPP), slijedom čega takav trošak, koji nije opravdan, ne može biti ni stavljen na teret protivne stranke, radi čega je odlučeno kao pod točkom 4. izreke.

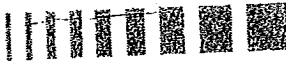
U Šibeniku, 30. lipnja 2020. godine

PREDSJEDNICA VIJEĆA

Maja Skorić

Dokument je elektronički potpisan:
MAJA SKORIĆ

Vrijeme potpisivanja:
13-07-2020
08:30:52

DN:
C=HR
O=ŽUPANIJSKI SUD U ŠIBENIKU
2.5.4.97=#130D485238333431313037383232
L=ŠIBENIK
S=SKORIĆ
G=MAJA
CN=MAJA SKORIĆ

Broj zapisa: 17897-4b4fb

Kontrolni broj: 0dedc-165ed-7cfbb

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=MAJA SKORIĆ, L=ŠIBENIK, O=ŽUPANIJSKI SUD U ŠIBENIKU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku,
Županijski sud u Šibeniku potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.

Datum obračuna: 17.11.2020.

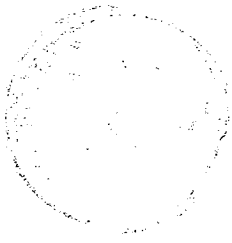
Br.	Stavka / Opis	Datum	Iznos	Dug po kamati	Ukupni dug		
1.	GLAVNICA	24.04.2014	2.000,00	0,00	2.000,00		
	Period obračuna	Osnovica	Br. dana	K. stopa	Kta razdoblja	Kta kumulativno	Dug kumulativno
	25.04.2014 - 31.07.2015	2.000,00	463	15,00%	380,55	380,55	2.380,55
	01.08.2015 - 31.12.2015	2.000,00	153	10,14%	85,01	465,56	2.465,56
	01.01.2016 - 30.06.2016	2.000,00	182	10,05%	99,95	565,51	2.565,51
	01.07.2016 - 31.12.2016	2.000,00	184	9,88%	99,34	664,85	2.664,85
	01.01.2017 - 30.06.2017	2.000,00	181	9,68%	96,00	760,85	2.760,85
	01.07.2017 - 31.12.2017	2.000,00	184	9,41%	94,87	855,73	2.855,73
	01.01.2018 - 30.06.2018	2.000,00	181	9,09%	90,15	945,88	2.945,88
	01.07.2018 - 17.11.2020	2.000,00	871	8,82%	420,52	1.366,40	3.366,40
2.	GLAVNICA	03.05.2014.	2.000,00	0,00	2.000,00		
	Period obračuna	Osnovica	Br. dana	K. stopa	Kta razdoblja	Kta kumulativno	Dug kumulativno
	04.05.2014 - 31.07.2015	2.000,00	454	15,00%	373,15	373,15	2.373,15
	01.08.2015 - 31.12.2015	2.000,00	153	10,14%	85,01	458,16	2.458,16
	01.01.2016 - 30.06.2016	2.000,00	182	10,05%	99,95	558,11	2.558,11
	01.07.2016 - 31.12.2016	2.000,00	184	9,88%	99,34	657,45	2.657,45
	01.01.2017 - 30.06.2017	2.000,00	181	9,68%	96,00	753,46	2.753,46
	01.07.2017 - 31.12.2017	2.000,00	184	9,41%	94,87	848,33	2.848,33
	01.01.2018 - 30.06.2018	2.000,00	181	9,09%	90,15	938,48	2.938,48
	01.07.2018 - 17.11.2020	2.000,00	871	8,82%	420,52	1.359,00	3.359,00
3.	GLAVNICA	10.05.2014.	2.000,00	0,00	2.000,00		
	Period obračuna	Osnovica	Br. dana	K. stopa	Kta razdoblja	Kta kumulativno	Dug kumulativno
	11.05.2014 - 31.07.2015	2.000,00	447	15,00%	367,40	367,40	2.367,40
	01.08.2015 - 31.12.2015	2.000,00	153	10,14%	85,01	452,41	2.452,41
	01.01.2016 - 30.06.2016	2.000,00	182	10,05%	99,95	552,36	2.552,36
	01.07.2016 - 31.12.2016	2.000,00	184	9,88%	99,34	651,70	2.651,70
	01.01.2017 - 30.06.2017	2.000,00	181	9,68%	96,00	747,70	2.747,70
	01.07.2017 - 31.12.2017	2.000,00	184	9,41%	94,87	842,58	2.842,58
	01.01.2018 - 30.06.2018	2.000,00	181	9,09%	90,15	932,73	2.932,73

Br.	Stavka / Opis		Datum	Iznos	Dug po kamati	Ukupni dug	
	01.07.2018 - 17.11.2020	2.000,00	871	8,82%	420,52	1.353,25	3.353,25
4.	GLAVNICA		22.05.2014.	19.000,00	0,00	19.000,00	
	Period obračuna	Osnovica	Br. dana	K. stopa	Kta razdoblja	Kta kumulativno	Dug kumulativno
	23.05.2014 - 31.07.2015	19.000,00	435	15,00%	3.396,58	3.396,58	22.396,58
	01.08.2015 - 31.12.2015	19.000,00	153	10,14%	807,59	4.204,16	23.204,16
	01.01.2016 - 30.06.2016	19.000,00	182	10,05%	949,53	5.153,70	24.153,70
	01.07.2016 - 31.12.2016	19.000,00	184	9,88%	943,73	6.097,43	25.097,43
	01.01.2017 - 30.06.2017	19.000,00	181	9,68%	912,04	7.009,47	26.009,47
	01.07.2017 - 31.12.2017	19.000,00	184	9,41%	901,30	7.910,76	26.910,76
	01.01.2018 - 30.06.2018	19.000,00	181	9,09%	856,45	8.767,22	27.767,22
	01.07.2018 - 17.11.2020	19.000,00	871	8,82%	3.994,92	12.762,14	31.762,14

Rekapitulacija obračuna

Glavnica (4)	25.000,00 EUR
Trošak ovrhe (0)	0,00 EUR
Kamate	16.840,78 EUR
Uplate (0)	0,00 EUR
Ukupni dug na dan 17.11.2020.	41.840,78 EUR

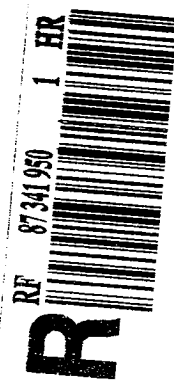
FINANCIJSKA AGENCIJA
POSREDOVANJE U PROMETU NEPOKRETNOSTI
POSREDOVANJE U PROMETU VAJARIJE
POSREDOVANJE U PROMETU POSREDOVANJE
POSREDOVANJE U PROMETU POSREDOVANJE

09-12-2020

POSREDOVANJE U PROMETU
POSREDOVANJE U PROMETU POSREDOVANJE

POSREDOVANJE U PROMETU
POSREDOVANJE U PROMETU POSREDOVANJE

FINA - RE ZAGREB

POSREDOVANJE U PROMETU POSREDOVANJE

POSREDOVANJE U PROMETU POSREDOVANJE

POSREDOVANJE U PROMETU POSREDOVANJE